

அகிலத்திரட்டில் வைகுண்டர் கூறும் உளவியல் பண்புகள்

து. வைகுண்ட கண்ணன் ^{அ. *}, கு.ச. ஜெயஸ்ரீ ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, இலக்குமிபுரம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, (மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது), நெய்யூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Psychological Traits According to Vaikundar in Akhilathiratu

D. Vaikundakannan ^{a,*}, S. Jeyasri ^a

^a Department of Tamil, Lekshmpuram College of Arts and Science (Affiliated to Manonmaniam Sundaranar University), Neyyoor-629802, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
kannanad85@gmail.com

Received: 22-09-2022
Revised: 07-11-2022
Accepted: 11-11-2022
Published: 05-12-2022

ABSTRACT

People living in South India in the nineteenth century AD were subjected to many atrocities of untouchability. In those days the people were denied their rights under the rule of the Travancore king. It was a kind of hateful and jealous regime. The people who lived in those days regarded each other as enemies and even brothers born together fight each other. It became easy for the rulers of that time to enslave those who lived in disunity. Ayya Vaikundar brought together the enslaved people with his efforts and made them free from slavery. He wanted to create a peaceful social revolution among the people who were oppressed in the society and lived without identity due to social inequalities. He encouraged the oppressed people who were bound by customs to think and act on the path of morality. He sought to abolish caste which was a stumbling block to remove the inequalities found among the people. He instilled equality in those who came to him without regard to caste. He insists people to live with dignity and unity and created many principles and morals for life and he gave impetus to the development of man. The nature of this article is to prove that Vaikundar upholds his policy of social justice.

Keywords: Vaikundar, Akhilathiratu, Travancore, Unity

முன்னுரை

அன்பினால் ஒன்றுப்பட்டு ஒருதாயின் மக்களாக வாழவேண்டியவர்களை பல சாதிகளாகப் பிரித்து ஒற்றுமையை குலைத்து உயர்சாதியினர் என்றும், கீழ் சாதியினர் என்றும் பிரித்து அடக்கி ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். கீழ் சாதியினர் என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள் சாதி வேறுபாட்டால் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை நன்னெறியில் அமைத்துக் கொள்ள முடியாமல் மனம் போன போக்கில் வாழ்ந்து வந்தனர். இம்மக்களின் ஆழ் மனதில் அடங்கிக் கிடக்கும் உள்ளுணர்ச்சிகளை அய்யா வைகுண்டர் தன் முதன்மை சீடராகிய அரிகோபாலனின் உள்ளிருந்து அகிலத்திரட்டு அம்மாளை என்னும் வேத நூலில் எழுதி தொகுத்தளித்துள்ளார். இந்நூல் மனிதனின் ஆக்க எண்ணங்களுக்கு அடிப்படையாக இருந்து மனிதனின் வாழ்விற்கு இடையூறாக விளங்கும் தீவினைகளை அகற்றி வாழ் துணைப்புகின்றன என்பதனை மக்களுக்குத் தெளிவுற எடுத்து இயம்புவதாக அமைந்துள்ளது.

அகிலத்திரட்டில் அய்யா வகுத்துள்ள உளவியல் பண்புகள்

ஒருவர் மேம்பட்ட வாழ்வு வாழ அவரது உடலும், உள்ளமும், வாக்கும், செயலும் முக்கிய காரணமாக இருக்கின்றது. கொல்லாமை, பிறர் பொருளை அபகரிக்காமை, இவ்வாழ்வு வாழ்தல் போன்றவை உடலால் தோன்றும் நல்வினைகள் ஆகும். பொய் சொல்லாமை, புறங்கூறாமை, இன்சொல் கூறல் போன்றவை சொல்லால் தோன்றும் நல்வினைகளாகும். இவற்றை மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடித்தால் மேன் மக்களாக வாழலாம், குறிப்பாக ஒருவர் பிறருக்கு மனமுவந்து கொடுக்கும் அறமே சிறப்புடையது என்னும் உளவியல் பண்புகளை பதிவு செய்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

தர்மம் செய்வதின் சிறப்பு

அகிலத்திரட்டில் அய்யா வைகுண்டர் உளவியல் பண்புகளாக தர்மம் செய்வதைத் தலையான கோட்பாடாக வலியுறுத்தி இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

“தாழ்க் கிடப்பாரை தற்காப்பதே தர்மம்” (Muthukuttisamy, 1963)

என்பதே வைகுண்டரின் இலக்கு. பொருளாதாரத்தாலும் சாதியாலும், அறிவாலும் தாழ்ந்து இருப்பவர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்களை உயர்நிலை அடையச் செய்வதே தர்மமாகும். எனவே அய்யா வழியினர் தாம் செய்யும் அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் தான தர்மங்கள் செய்வதைப் பழக்கமாகவே கொண்டுள்ளனர். சமூகத்தில் ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் மீது இரக்கம் வேண்டும். ஒருவர் வாழ்வில் தழைக்க வேண்டுமானால் தான தர்மம் செய்து வாழ வேண்டும் என்பதை,

“தான தர்மம் செய்து கொண்டு தழைப்பீர்கள் நீங்கள் மக்கா” (Sangumannan, 2000)

என்ற வரியில் குறிப்பிடுகிறார். இறைக்க இறைக்க நீர் ஊறுவது போல் கொடுக்க, கொடுக்க ஒருவருக்கு செல்வம் குவியும். செல்வம் தழைக்க வேண்டுமானால் “தம்மிடம் எதிர்பார்ப்பவர்களுக்கு கொடுப்பதே சிறந்த தர்மம். அப்படிச் செய்தால் தர்மம் செய்பவர் தழைப்பார்” என்று அகிலத்திரட்டு கூறுகிறது. நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் செய்யக்கூடிய பல கடமைகள் தவறினாலும் தானதவங்கள் தவறக்கூடாது என்கிறார். ஒரு மனிதனின் வாழ்விற்கு உயிர்கடமை தானமும், தவமுமாகும். தவம் தனக்காக செய்வது. தானம் பிறரை வாழ்வில் உயரச் செய்வது. எனவே அவற்றை தப்பிப் போகாமல் செய்ய வேண்டும் என்கிறார். இக்கூற்று நாம் வாழ உலகம் வாழ வேண்டும், உலகம் வாழ நாமும் வாழ வேண்டும் என்ற உளவியலை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

சாதித் தீயை ஒழித்தல்

வைகுண்டர் காலத்தில் சாதிச் சமூகங்கள் அதிகமாக காணப்பட்டன. சாதியை ஏற்படுத்தியவர்களை, சாதியைப் பற்றி பேசுவவர்களை நீசன் என்று சாடுகிறார்.

“சாதி பதினெண்ணாய் தான் பிரித்தான் நீசன்” (Muthukuttisamy, 1963)

அனைவரும் ஒரு சாதி ஒரு குலம் சாதியின் பெயரால் பிரிவுகள் வேண்டாம் என்கிறார். சமூகத்தில் எச்சாதியினர் பொறுமையுடன் வாழுகிறார்களோ அச்சாதியினர் நன்றாய் வாழுவார். “தாழ்மையாய் வாழ்ந்த சாதி நன்றாகும்” என்ற வரிகள் கூறுகிறது. அனைவரும் ஒரே மனிதசாதி என்பதை அறிந்து அன்புடன் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழ்ந்தால் சாதிகள் தன்னாலேயே கெட்டொழியும், சாதியில்லா சமுதாயம் உருவாக வைகுண்டர் இரண்டு ஆண்டுகள் அருந்தவம் செய்தார். தம்மிடம் கூடி இருந்த மக்களிடையே “சாதி ஒரு நிரப்பாய்” வாழச் சொன்னார். வைகுண்டரின் தவ வலிமை காரணமாக தற்போது பெயரின் பின்னால் அடைமொழியாக பயன்படுத்தும் சாதியம் ஒழிந்து விட்டது. பெயரை வைத்தே சாதியைக் கண்டுபிடித்த நிலையில் இருந்து இன்று மக்களே சாதியில்லை எனச் சான்றிதழ் வாங்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டனர் என்றால் அது வைகுண்டரின் தவ வலிமையில் நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது என்றுதான் கூற வேண்டும்.

அன்பும் அடக்கமுடைமை

அன்பு மனிதனிடத்தில் இயல்பாக அமைந்திருப்பது. தர்மம் அன்பினாலும், அருளினாலும் தோன்றுவது. மண்ணில் விண்ணவராக வாழ அன்பு வேண்டும் என்ற உளவியலை,

“அன்பு பார்த்து எடுத்து ஆளடிமை கொண்டதுவும்

சாகாது இருக்கும் தர்ம அன்புள்ளோர் முன்னே” (Muthukuttisamy, 1963)

என்ற வரிகள் மூலம் விளக்குகிறார். அன்பு அடக்கத்திற்கு நோக்கமாக காணப்படும். அடக்கம் உடையவரிடம் அன்பைக் காணலாம். உண்மை பேசுபவர்களிடம் அன்புடன் ஒற்றுமையாய் வாழ வலியுறுத்துகிறார். பொய் கூறுபவரோடு உறவு கொள்ள வேண்டாம். இதனை அகிலத்திரட்டு

“பொய்யரோடு அன்பு பொருந்தி இருக்காதே

மெய்யரோடு அன்பு மேவியிரு என்மகனே” (Muthukuttisamy, 1963)

என்று கூறுகிறது. உள்ளத்தில் அன்பு உடையவர் அடக்கத்துடன் வாழ்ந்தால் பிறரை அன்படிமையாகக் கொண்டு வாழ முடியும்.

நடுவு நிலைமை

மக்கள் நடுவுநிலைமை உடையவராகத் திகழ வேண்டும். நமக்குத் துன்பம் வந்த போதிலும் ஒரு பக்கம் சார்ந்து நியாயம் சொல்லுதல் கூடாது. மனிதருள் காணப்படும் பொருளாதார உயர்வு தாழ்வுகளைக் கருத்தில் கொண்டு நியாயம் வழங்குவது முறையாகாது. இதனை அகிலத்திரட்டு

“வலியோர்க் கொரு வழக்கு வைத்து நீ பேசாதே

மெலியோர்க் கொருவழக்கு வீணாய் பறையாதே” (Muthukuttisamy, 1963)

என்று கூறுகிறது. நீதியின் பால் சார்ந்து பொய் பேசாமல், ஒரு பக்கம் சாராமல் நின்று நியாயம் வழங்க வேண்டும் என்கிறார்.

“எளியோர் வலியோர் என்று எண்ணி மிக பாராமல்

களிகூர நன்றாய் கண்டே வழக்கே உரைப்பார்”

ஓர் வழக்கினை நன்றாக ஆராய்ந்து நியாய வழியில் நின்று தீர்ப்பு கூற வேண்டும். நியாயம் பேசுகிறவர்கள் இவன் நமக்கு வேண்டியவன், இவனால் நமக்கு நன்மைகள் நடைபெறும் என்று கருதாமல் தராசுகோல் போல் நின்று ஆய்ந்து நியாயம் வழங்க வேண்டும். இதனை வள்ளுவரும்,

“சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்

கோடாமை சான்றோர்க் கணி” (Parimelzhagar, 2008)

என்கிறார். வள்ளுவர் கூறுவது போலவே, வைகுண்டரும் உள்ளவருக்கு ஒன்று இல்லாதவனுக்கு ஒன்று என்று ஓரங்கள் சொல்லாதே என்று கூறுவதிலிருந்து ஏற்றத்தாழ்வின்றி நடுநிலையையோடு வாழ வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

பகட்டினால் ஏற்படும் தீமை

மக்கள் போலித் தனமாக நடப்புகளையும், உறவுகளையும் கண்டு மயங்கி அவர்களுடன் சேரக்கூடாது. ஏழையாக இருந்தாலும் உள்ள மகிழ்ச்சியோடு திறந்த மனதுடன் பழக வேண்டும். இல்லையெனில் அவர்களுக்குத் துன்பமே ஏற்படும். இதைத்தான் வைகுண்டர்

“முள் மிருக்கம் பூவினுக்கு மினுக்கு மூன்று நாளைக்கு

கள்ளருக்கு வாழ்வு காணும் அதுபோல்” (Muthukuttisamy, 1963)

முருங்கைப் பூவின் அழகு மூன்று நாட்கள் வரை வாடாமல் இருக்கும். ஆனால் அதனை யாரும் விரும்பிச் சூடுவதில்லை. அது போன்று கள்ளம், சூது, கபடு நிறைந்தவர்களின் கருத்தை எச்சபையும் விரும்பி ஏற்பதில்லை. அதுபோல பகட்டு மொழி பேசும் கள்வருடைய வாழ்வும் நிலைப்பதில்லை. சில நாட்கள் சிறப்புற்று இருந்தாலும் பின்பு அவர்களுடைய உண்மை நிலை உலகிற்குத் தெரிந்து விடும். இதனையே 'கெட்டிக்காரனின் புளுகு எட்டு நாளைக்கு' என்ற பழமொழி உணர்த்துகிறது.

பேச்சு வன்மையின் சிறப்பு

ஒருவனின் பேச்சு செம்மையாக இருக்க வேண்டும். ஒருவன் எதைப் பேசுவதாக இருந்தாலும் அதைப்பற்றி முழுமையாக அறிந்து பேச வேண்டும். அப்படி அறிந்து பேசாத பேச்சு சாரமற்று விடும்.

“சாரம் அறிந்துதான் உரை நீ சொல்லுரைகள்” (Muthukuttisamy, 1963)

பேசும் போது நன்கு ஆராய்ந்து பிறருக்கு நலன் தரும் சொற்களை மட்டுமே பேச வேண்டும். பிறர் நம்மை மதிக்க வேண்டும், பிறரால் நாம் ஈர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக வெற்றுகளாலான பகட்டு மொழிகளை பேசக்கூடாது. மனிதனுக்கு அறத்தை விளைவிக்கும் பயிர் சொல். பயனற்ற பேச்சு வயலில் வளரும் களையை ஒப்பதாகும். எனவே பகட்டு மொழி பேசாதே என்றும் செவ்வென்றப் பேச்சு செய்பியிரு என்றும் கூறுகிறார். மேலும் கொக்கரித்தும், கூக்குரலிட்டும் அடுத்தவர்கள் புண்படும்படி பேசாதீர்கள் என்பதை 'கூவென்று உரையாதுங்கோ கொக்கரித்து பேசாதுங்கோ' என்ற வரியின் மூலம் உணர்த்து கொள்ள முடிகிறது.

கூக்குரலிடுவது என்பது சத்தமாகப் பேசி ஊரைக் கூட்டுவது. கொக்கரித்துப் பேசுவது என்பது ஆணவப் பேச்சு. இவை இரண்டும் நல்வாழ்க்கைக்கு ஆகாதவை என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

இல்லறத்தின் சிறப்பு

கணவனும், மனைவியும் ஒன்று கூடி ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதே இல்லறம். இது நல்லறமாக அமைய ஒருத்தி ஒருவனுடனும், ஒருவன் ஒருத்தியுடனும் இணைந்து வாழ வேண்டும். கணவனும் மனைவியும் அறங்கள் புரிந்து இல்லறம் நடத்தினால் இன்பம் அவர்கள் இருக்கும் இடம் தேடி வரும்.

இல்லறம் பற்றி அகிலத்திரட்டு

'தேனும் பாலும் போல தேசமதில் வாழ வேண்டும்' என்று உரைக்கின்றது. பால் சுவையானது அதனுடன் தேனைக் கலக்கும் போது இன்னும் அதிகமான சுவையினைத் தருகிறது. அதுபோல கணவனும், மனைவியும் இணைந்து இந்த உலகில் இனிமையாக வாழ வலியுறுத்துகிறார். இல்லற வாழ்க்கையில் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து வாழ வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் அடக்கவோ அதிகாரம் செய்யவோ கூடாது. இந்நிலை இல்லாத இல்லறம் சிறப்புறும் இவ்வுலகில் பெரிய தவம் இல்லறம் என்கிறார் வைகுண்டர். 'இல்லறத்தை விட்டு தவம் இல்லைகாண் வேறொன்றும்'. இல்லறம் இனிமையானால் எல்லா அறங்களும் கைகூடும். இதை வலியுறுத்தும் விதமாக ஒளவையும் இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று என்று கூறுவது தெரிகிறது. மனைவி இல்லாமல் ஒருவரால் நற் காரியங்களில் ஈடுபட முடியாது. நல்ல மக்களைப் பெறுதல் அதற்கு அணிகலனாகும்.

பெண்களின் கடமைகள்

இல்லறத்தின் அடித்தளமே பெண்கள் தான். இல்லறத்தில் மனைவி ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளாக அதிகாலையில் துயிலெழுதல், கணவன் மொழிக்கு எதிர்மொழி பேசாதிருத்தல் கணவனை கைகால் தடவி தூங்க வைத்தல், வீட்டு வேலைகளை அலங்காரமாய் செய்தல் போன்ற செயல்களை தவச் செயல்களாகச் செய்பவர்கள் இவ்வுலகை இயக்குபவர்கள் என்று கூறுவதை,

“அரசன் துயில் ஆராட்டி, வோராட்டிக்
 கரமானது தடவிக் கால் தடவி நின்றிடுவாள்
 துயின்ற தறிந்து துஞ்சுவாள் மங்கையரும்
 மயன்ற ஒரு சாமம் மங்கை யெழுந்திருந்து
 முகத்து நீரிட்டு நான்முகத் தோனையுந்தொழுது
 அகத்து தெருமுத்த மலங்காரமாய் பெருகி
 பகுத்தாக நித்தம் பாரில்பார் பெண்ணார்கள்
 தவத்துக் கரிய தையல்” (Muthukuttisamy, 1963)

என்ற வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. ஆசாரக்கோவையும் “வைகறை யாமம் துயிலெழு” என்கிறது. பெண்களின் நிலைமையில் குறிப்பாக கற்பு பற்றி பேசுகிறது.

“கல்கதவு போல கற்பு மனக்கதவு
 தொல்கதவு ஞானத் துறவுகோல்”

என்பது அகிலத் திருமொழி. கற்பு என்பது உள்ளம் சார்ந்தது. பெண்கள் உண்மையைப் பேசுவர்களாகவும், தன் கணவனைப் பற்றியும், தன் அந்தரங்க வாழ்வைப் பற்றியும் தெய்வத்திடம் கூட பேசுவது முறையன்று என்பதை அறிந்தவளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட பெண்கள் வாழும் இல்லத்தில் இறைவன் உறைந்திருப்பான் என அகிலத்திரட்டு கூறுகிறது.

முடிவுரை

உடலாலும், உள்ளத்தாலும், வாக்காலும் மேன்மையடைபவர் சமூகத்தில் உயர்நிலையை அடைய முடியும். வாழும் மனிதன் தன்னை மேன்மையடையச் செய்ய தவமும், பிறரை மேன்மையடையச் செய்ய தானமும் செய்ய வேண்டும். சாதியை ஒழித்து அனைவரும் ஒரு தாயின் மக்களாக வாழ வேண்டும். எத்தகைய துன்பத்திலும் நடுவுநிலைமை தவறக் கூடாது. பிற உயிர்களை உள்ளன்புடன் நேசிப்பவர்கள் உலகையே அடக்கி ஆள்வார்கள். நாம் பேசும் பேச்சு செம்மையுடனும் சாரமுடன் அமைய வேண்டும். இல்லறம் நல்லறமாக ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பழந்தமிழரின் கொள்கையை கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும். பெண்கள் இல்லற வேலைகளை தவமாகக் கருதி செய்தால் இல்லறம் சிறப்புடனும், தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பிறரிடம் கூறுவது சிறப்புடையதாகாது என்றும் உரைக்கின்றமையை அறிய முடிகிறது. அய்யா வைகுண்டர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடையே உளவியல் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார். சமூகத்தில் எதைப் பேசுவது, எதை உண்பது, எதை உடுப்பது என்று தெரியாமல் வாழ்ந்த மக்களிடையே தோன்றி, இன்னன்ன பண்புகளை கடைபிடித்தால் சமூகத்தில் மேன்மக்களாக ஆக முடியும் என்று மக்களின் உள்ளங்களை மெளனப்புரட்சி செய்து தூய்மைப்படுத்தினார். இன்று அவர்கள் சமூகத்தில் உயர்நிலை அடைவதற்கு அய்யா வைகுண்டரே காரணம் என்று மக்கள் நம்புகின்றனர். இன்றும் இவ்வழியில் நடப்பவர்களைக் காண முடிகிறது.

References

- Muthukuttisamy, (1963) Akilathirattu Ammanai, Star Press, Nagarkovil, India.
 Parimelzhagar, (2008) Thirukkural Moolamum Uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
 Sangumannan, P. (2000) Arulnool, Star Press, Nagarkovil, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License